

part VIII.

Lid versus Pravda

aneb

všechno je jinak

Lazar Lopata

crime analysis of testimony
version 2.01

*Soud pak je v tom,
že světlo přišlo na svět,
ale lidé si zamilovali
více tmu jak světlo,
protože jejich skutky byly zlé.
Jan 3,19*

VIII. *History verzus Hystery*

Je Štědrý večer 2019. Spouštím PC a začínám psát další kapitolu. Tento zdánlivě náhodný okamžik má ale dlouhý a svízelný prolog. S dokončením předchozí kapitoly jsem vyhlížel i vhodný čas, pro dopsání té další. Měl jsem dost času, takřka celý rok na to, aby se mé 70. narozeniny staly i dnem ukončení VIII. kapitoly. Avšak nedařilo se mi překonat negativní představy.

S psáním na biblická témata se v mé mysli postupně vyvinul a pevně usadil pocit *pošetilosti* a obraz *marnosti*. Obraz, jak sám, všemi ignorován s děravým plecháčkem v ruce, stojím na břehu nedozírného oceánu. Tento deprimující obraz se v mé mysli objevoval vždy naprosto spolehlivě. V posledku stačilo už jen na psaní pomyslet a s usednutím k PC se stával i nepříjemně realistický. Avšak s oslavou sedmdesátin Štěpánky, mé spřízněné duše, svítla jistá naděje.

Její telefonát mne zastihl na cestě do marketu BILLA. Radostně a barvitě líčila nevšední oslavu narozenin, kterou jí předchozího dne připravili nevidomí přátelé. Přistoupila na *hru*, že na místo oslavy se nechá zavést jako „*šlepa bába*“. S páskou na očích záhy ztratila orientaci a více jak hodinu se nechala vodit Prahou. Po dlouhém tápání tmou konečně došli k cíli. Jen podle ruchu tušila, že jsou kdesi venku. Na vyzvání sejmula pásku a uviděla, že stojí na balkonu před Národním muzeem. Do očí jí udeřilo rozzářené Václavské náměstí v jedinečné, předvánoční večerní atmosféře. Vše umocňovalo nečekané množství lidí. Přátelé, kolegové, známí, gratulace, blesky fotoaparátů. Nevím, jak tu oslavu prožívala Štěpánka. Ale to, co v ten moment zažil já, ve vzdálené ústecké Bille, tomu sotva kdo uvěří.

Najednou vše, hlas Štěpánky, obraz prodejny, v níž jsem stál, bylo vytlačeno na samý okraj mého vědomí. Neboť jsem rovněž stál na balkonu před Národním muzeem. Mé smysly jasně vnímaly celou tu vánoční atmosféru s okouzující symfonií světel a stínů. Ihned mi v mysli vyvstala vzpomínka na závěr filmu „*Hra*“¹ s Michael Douglasem a že toto DVD musím Štěpánce věnovat. Ve stejný okamžik, co jsem zhlížel tu fantastickou scénu mi došlo, že to vše mám vlastně u nohou. S tou myšlenkou se obraz změnil a já opět stál na břehu toho nekonečného oceánu v ruce zase ten otráskaný a děravý plecháček.

Vše jako dřív a přesto obrovská změna!

Pocity *pošetilosti* i *marnosti* byly fuč!

Vždyť to nekonečno mi *Kdosi* stále klade k nohám!

Dodnes nevím, jak se něco takového mohlo stát. Nejednou již do mne, z čista jasna, z nebe udeřilo, takže nebyl problém, abych to ustál i v marketu mezi nic netušícími lidmi. Avšak z BILLY jsem vyšel jiný, než když jsem do ní vstupoval.

Já se změnil!

Ale užívat si tu změnu mi bylo dopřáno krátce. Jen 10 dní a má žena si zlomila nohu. Den před Štědrým dnem. Stoupla na stoličku, aby pověsila jmelí. Seskočila a bylo to.

¹ HRA - filmové drama USA 1997, režie David Fincher

Já u toho nebyl.

Právě jsem odcházel z BILLY.

Že náhoda?

No buď, když myslíte. Ne, zázrak to nebyl. Na ty nevěřím, protože na ně posledních pár let spoléhám. Ale není od věci uvést, co úrazu předcházelo. Již řadu let v předvánočním čase u nás doma atmosféra povážlivě houstne. S mou ženou totiž nesdílím vánoční posedlost. Ani tentokrát si neodpustila tradičně komentovat můj pasivní odpor slovy: „*Taky bych se jednou chtěla tak mít. Jen si čít, psát pičoviny, lítat po hvězdách. Nic nedělat, jen ležet a kopat se do zadku.*“

No nesplnilo se jí do puntíku velké přání?!

Ale co huř, nezlomila si nohu, s níž čeká na termín operace, ale tu zdravou. Nemohla se vůbec postavit a bezmála 4 měsíce strávila v nemocniční péči. Najednou jsem byl v domě úplně sám. Absolutní volnost, klid, že si snad pro psaní ani nelze lepší podmínky představit. Ale opak byl pravdou! Zaskočilo mne, jak hluboce mne to dokázalo paralyzovat. Je nepatřičné rozvádět podrobnosti, ale na psaní ani pomyšlení. Nakonec, snad abych sám sobě něco dokázal, zrekonstruoval jsem od základu celé přízemí našeho domku. Žena se vrátila a já byl za pašáka. Ale uspokojení a psaní v nedohlednu. Přišlo stěhování mé 93 leté maminky, úspěšná operace šedého zákalu obou očí a 70. narozeniny. Zlomový okamžik. Reálně se blížil konec mého psaní s biblickou tematikou. Ne, ta neodbytná představa, jak stojím na břehu nedozírného oceánu, ta mne neopustila. Jen pocit pošetilosti a marnosti vystřídala jakási melancholická nostalgie. Mám přece taky právo užívat si zbytek života způsobem, odpovídajícím mému věku. Konec cestování časem a po hvězdách. Biblické vyšetřování končí, zapomeňte! Se vším smířen jsem v tichosti očekával, kdy ucítím pod nohama opět pevnou zem.

Hladké přistání bylo záležitostí okamžiků a já si ještě musel odskočit na WC. Bylo po třetí hodině ranní. Znovu zalehnu do postele a než mi bylo dopřáno znovu usnout, dostavily se obvyklé myšlenky i obrazy. A tehdy jsem zaslechl:

„*Tušíš vůbec, co jiný by za to dal, aby na tvém místě stál?*“

...něco takového mi na mysl nikdy nepřišlo!

„*Kde bereš jistotu, že i příště tě tu bude oceán očekávat?*“

...vážně ve mně hrklo...a udeřil poslední dotaz;

„*Proč chceš něco končit v den, co není dnem konce, ale počátkem všeho!?*“

Ledva otázka dozněla, už jsem pocítil silné přetížení z náhlého vzestupu. Jen chvíle a s uvolněním nastala pohoda a nebeský klid. Opět hvězdám na dosah. Beru palubní deník č.15 a znamenám.

Zítřejší, na Štědrý den, začínám!

Neuvěřitelné, možná k smíchu. A to je pouze zlomek peripetií, předcházejících počátek nečekaného restartu mého psaní. Na Štědrý den, večer o 20.11 hodině, jsem spustil PC a začal opět psát. Vždyť nemusím nic vymýšlet, stačí jen uspořádat si vzpomínky a myšlenky. Tu práci s úvodem si dávám pouze a jen proto, abych vnímavému čtenáři ozřejmil, že pokud si *Kdosi* takto může *hrát* se mnou, pak dozajista s kýmkoliv. Můj život je **HRA**. A

já zaručeně většinu parametrů této hry neurčuji. Všeobecně proklamovaná *Svoboda* je toliko líbivá, leč ošidná, iluze. A není od věci otázka, kdo tuto iluzi v lidech živí a s jakým záměrem?

Každý lidský jedinec na Zemi hraje tu svou *hru*, mající individuální a jedinečné parametry. Pro úspěšný vhléd do jejího zákulisí mají biblické texty naprosto jedinečný a nezastupitelný význam. Jde o informace veskrze existenciální.

Ani v nejmenším nehodlám tvrdit, že mé nahlížení je jediné správné. Je prostě jiné, než je lidskému společenství s tradiční dovedností podsouváno. Jak říká přítel Bruno Gröning², „*Nemusíte mi věřit, ale vaší povinností je přesvědčit se.*“

Myšlenka, bilancovat 25 let mého biblického pátrání, dozrála s dosažením věku 70 let. Nahlížím-li dnes svůj život ve zpětném zrcátku, přiznávám, že mnohému stále ještě nerozumím. Ale naprosto přesně chápu význam okamžiku, kdy jsem poprvé vzal do ruky biblické texty. Ani v nejmenším nešlo o náhodu. Naopak! Můj život, předcházející tento moment, *Kdosi parametrizoval* tak, abych získal žádoucí dispozice pro jejich pochopení. Úspěšným završením této průpravy bylo mé odhodlání, ale především *víra*, že zkoumáním Ježíšova života a smrti naleznou pravdivou odpověď na palčivou otázku „**PROČ SE DOBRÝM LIDEM DĚJÍ ZLÉ VĚCI?!**“

Nikoli náhodou, současně s biblickými texty, se do středu mého zájmu dostala i *Homérova*³ Ilias a Odysea. Ale především Heinrich Schliemann⁴, objevitel oné bájně Tróji. Nešlo mi na rozum, jak mohl Homér popisovat události tisíce let předcházející jeho život. Že slepý uvede tak věrohodné informace, že za další 3000 let lze podle textů, všeobecně považovaných za bájně, objevit nejen pradávnu Tróju. Schliemannova zkušenost s Homérem mne přesvědčila a já rovněž uvěřil Mojžíšovi a jeho pěti knihám v úvodu Bible. Veškeré výhrady k biblickým textům se tak pro mne rázem a jednou provždy, staly pouhým vytím psů na Měsíc. Vždyť očekávat obdobnou spolehlivost u současných autorů dokáže snad jen chorá hlava.

Věrohodnost a pravda?

Kdeže.

Peníze, moc a sláva!

Je třeba sledovat, jak byl Schliemannův život *parametrizován* od okamžiku, kdy jako osmiletý chlapec, nadšen poslechem Homérových textů, prohlásil: „*Já tu Tróju najdu!*“ Jakými „*náhodami*“ byl cíleně formován a směřován žádoucím směrem. Zázračné zbohatnutí znamenalo i vážnou komplikaci na cestě k realizaci dávného dětského předsevzetí. Manželka, aby zabránila mrhání majetkem na hledání Tróji, navrhla u soudu zbavit Schliemanna svéprávnosti. Po úspěšném rozvodu se znovu oženil, ale s ženou oddanou jeho dětským plánům. Ve svých 49 letech konečně zahájili výkopové práce na místě odpovídajícím Homérovým údajům a narazil na základy opevněného místa. Po dvou letech rozsáhlých vykopávek, se naplnila jeho představa. Nalezl nejen Tróju, ale v květnu 1873 i zlatý poklad

² Bruno Gröning německý duchovní léčitel/ Wikipedia/,

³

⁴ <http://druidova.mysteria.cz/HISTORIE/SCHLIEMAN.htm>, https://cs.wikipedia.org/wiki/Heinrich_Schliemann,

nedozírné ceny. Nezáleží na tom, že nebyl právě *Priamův*⁵, jak věřil Schliemann. Jde o to, jaká byla reakce na tento kolosální objev!

Vzalo lidstvo na vědomí, že tak jako byla reálná existence Tróji, stejně reálná byla i existence bohů? Že zánik Tróji v žádném případě neznamenal konec nebeské sféry a jejího vlivu na životy lidí?!

Žel nikoli, ani v nejmenším!!

Ilias a Odysea zůstaly a dodnes zůstávají bájemi.

Schliemannův objev byl, v obecné rovině, průzkumem stavu vědomí lidstva o nebeské sféře. V rámci *parametrizace* lidstva šlo o ověření, jakou měrou je ignorována existence nebeské sféry, ale především její vliv na pozemský život.

Kdo otevře oči, ten uvidí, že tímto byl předznamenán počátek frontální indoktrinace lidstva sebestředným *Rozumem* s kultem *materializmu*. Světová scéna byla připravena k uvedení Darwina, Marxe, Nietzsche⁶ & Hawking⁷ & Comp.

Zmíním i jisté osobní souznění, jež u mě Schliemannův život vyvolal. Pamatuji jak rovněž, coby kluk kolem 8 let, jsem si vytvořil jasnou představu. Půjdu ze Lvové do, málo přes kilometr vzdáleného, Jablonného v Podještědí. Cestou najdu tři koruny a koupím si oblíbená Eskyma. Věřte nevěřte, já šel a našel! Na dvakrát, pečlivě složenou tříkorunu. Ještě dnes mohu označit místo nálezu na krajnici u silnice. Jak jsem si představoval, tak jsem i udělal. Mé kroky vedly rovnou do Mlékárny. Za 3,- Kč bylo 6 Eskym. Teplý den a já se do nich hned i pustil. Snad nemusím rozvádět, jak po dvou Eskymech se má původní velká radost rychle měnila ve sladké, ledové trápení. Ale snědl jsem všechny! Byla to nezapomenutelná životní lekce.

Avšak o to ani tak nejde. Navozuje to otázku netušených možností, kdy lidský jedinec, mající *víru*, materializuje nehmotné představy. Jeden vytvoří 3 koruny, druhý zlatý poklad. Jak říká Ježíš,

**...budete-li mít víru jako zrnko
hořčice, řeknete hoře: „Přejdi odtud tam“,
a přejde; a nic vám nebude nemožné.“ /Mt.17,20/**

Bylo mi 46 let, když jsem začal Bibli číst. Pomalu a pěkně od začátku. Myslím, že každý kdo s biblickými texty začne sám, bude jen číst, *hledět*, ale *neuvídit*. Já nebyl výjimka. Díky policejní praxi jsem si proto hlídal výhodnou pozici „*čumila*“ a vystříhal se postoje „*soudce*“. Asi po dvou měsících jsem se konečně dostal ke svědectví *Marka*⁸ o životě Ježíše. Krom zvýšené pozornosti se můj postoj „*čumila*“ neměnil, až do chvíle, než jsem narazil na následující text:

**Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na
zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec
jim to učiní. /Mt18,20/**

Nevím, jaký má kdo náhled na toto Ježíšovo sdělení.

⁵ *Priamos* je v řecké mytologii syn trojského krále Láomedonta, vnuk zakladatele Tróje Ílon. Byl posledním trojským králem. /Wikipedia/

⁶ *Friedrich Wilhelm Nietzsche* německý filosof, klasický filolog, básník a skladatel. /Wikipedia/

⁷ *Stephen William Hawking* britský teoretický fyzik a jeden z nejznámějších vědců vůbec. /Wikipedia/

⁸ *Evangelium podle Marka* (zkratka Mk) je druhá kniha v pořadí Nového zákona

Zato co se přihodilo mně, lze jen těžko popsat, natož pochopit a uvěřit. Já ten verš snad ani nedočel jako by se mne *Kdosi* zmocnil a vynesl ke hvězdám na nebesa. V ten samý jedinečný okamžik jsem shora shlížel a znovu do všech detailů prožíval více jak pět let starý případ z května 1990.

Mladý policista oznámil pohřešování své manželky, rovněž policistky, maminky měsíční dcery. Dodnes nechápu tu troufalou nerozvážnost, že bez hmatatelných důkazů jsem jej zadržel coby podezřelého a nechal eskortovat do litoměřické věznice. Ale bez důkazů a pohřešované to byl velký profesní hazard a já do rána nemohl usnout. To první, co jsem si okamžitě nad slovy Ježíše uvědomil, že se svými zoufalými představami a přáním na nalezení pohřešované jsem tu bezesnou noc vůbec nebyl sám!

To maminka pohřešované, zaručeně nespala a neméně naléhavě si přála nalezení dcery.

!! Naše prosby se spojily a stalo se !!

Neuvěřitelnou, přímo zázračnou náhodou, byla pohřešovaná objevena mrtvá v širém lánu vzrostlé řepky a následná pitva prokázala vraždu.

Byl to záblesk *Pravdy*.

Od toho okamžiku já neměl absolutně žádnou pochybnost o Ježíšovi a všem co vykonal či řekl.

Šlo o rozhodující událost na počátku mého biblického pátrání. Byly i další, při nichž do mě rovněž muselo snad z nebe udeřit. Přicházely i jedinečné myšlenky, až mne to přimělo vést si „*palubní deník*“ a znamenat poznámky o průběhu biblického pátrání.

Dnes, s odstupem 25 let, hledíc na tuto událost, myslím i na jednu z klíčových událostí v životě Mojžíše. V exilu pásal ovce tchána Jitra a zahlédl v dáli hořící keř, co nebyl ohněm stravován⁹. Sešel tedy z cesty, aby ten veliký úkaz zhlédl z blízka a tehdy byl osloven *Hospodinem*. Kdo ví, jak dlouho musel keř hořet, než se Mojžíš stal *vidoucím*, aby div uviděl? Skutečnost, že reagoval, sešel z cesty, byl pro *Hospodina* spolehlivý signál, že proces jeho přípravy na plánované poslání byl úspěšně završen. To jen na okraj, jak rozmanitými způsoby může být, nic netušící, lidský jedinec *zkoumán* a *parametrizován*.

Ale zpět k *Markovu* svědectví a tomu co potkalo mne. Můžete si o tom myslet naprosto cokoli, ale já, s časovým odstupem, vidím dnes i to, že takto neuvěřitelným způsobem mou cestu k cíli *Kdosi* nejen že narovnal, ale rovněž zametl! Dodnes nepochybuji o jediném slovu svědectví *Marka, Matouše, Lukáše, Jana* co *Ježíš* řekl či vykonal. Naprosto o ničem! Šel jsem k cíli hlava nehlava, jako policejní pes co zachytil stopu. Avšak, po pravdě řečeno, o jednom jsem pochybovat začal. O sobě samém, potažmo o lidech jako živočišném druhu, k němuž patřím.

Vždyť *Ježíš* za svůj krátký život nic zlého neudělal. Pokud mohl, tak pomohl, proč byl tedy konec jeho života tak zlý? Existuje vůbec nějaká spravedlnost? Jak mohl nebeský Otec, kterého se *Ježíš* dovolával, něco takového dopustit?

Nalézt opravdu uspokojivé odpovědi vyžaduje překročení hranic tradičně přízemního, smyslového chápání lidského života. Až na výjimky se budu vyhýbat detailním rozborům a

⁹ Exodus 3,1-12,

pokusím se, podobně jako *Niels Bohr*¹⁰ ve fyzice, o *komplementární* náhled biblických událostí. Povšechná znalost Bible je výhodou, ale již samotný zájem je příslibem úspěchu.

Hned první čtení evangelií mi potvrdilo obecně známou skutečnost, že Ježíše zradil Jidáš. Což o to, nějaký zrádce se mezi lidmi vždy najde. Ale že lid, když dostal možnost volby, zvolí raději buřiče, vraha a na smrt pošle Ježíše, to je překvapivé i výmluvné. Židé svým výběrem Piláta zjevně zaskočili. Ostatně i já tím byl udiven. Při bližším pohledu je však zřejmé, že Pilát nedocenil situaci. Ti co Ježíše přivedli, neměli nejmenší zájem o volbu mezi *dobrym* Ježíšem a *zlým* Barabášem. Chtěli jen legalizovat svůj záměr. Ježíšovu fyzickou likvidaci! A o tom bylo rozhodnuto jinde, hned poté co Ježíš vzkřísil mrtvého Lazara.

Mnozí z Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho. Ale někteří z nich šli k farizeům a oznámili jim, co učinil. Velekněží a farizeové svolali radu a řekli: „Co si počneme? Ten člověk činí mnohá znamení. Když proti němu nezakročíme, všichni v něj uvěří, a přijdou Římané a zničí nám toto svaté místo i národ.“ Jeden z nich, Kaifáš, velekněz toho roku, jim řekl: „Vy ničemu nerozumíte; nechápete, že je pro vás lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ.“ To však neřekl sám ze sebe, ale jako velekněz toho roku vyřkl proroctví, že Ježíš má zemřít za národ, a nejenom za národ, ale také proto, aby rozptýlené děti Boží shromáždil v jedno. Od toho dne byli tedy smluveni, že ho zabijí. /J11,45-53/

Veliká obava o budoucnost národa a Boží děti, jak dojemné, jen kdyby nešlo o vražedný komplot. Ve skutečnosti všichni měli primárně starost o zachování svého společenského postavení.

Nebude Ježíš, nebude problém.

Ošidná iluze!

Při práci se čtyřmi evangelií je často diskutována otázka, které svědectví je významnější či hodnověrnější. Je to kontraproduktivní a zavádějící. Jsou totiž rovnocenná. Jen na čtenáři záleží, zda dokáže vyhledat souvislosti a poskládat mnohdy nepatrné informační zlomky do hodnověrného obrazu a děje.

Jak vidno z Janova svědectví, likvidace Ježíše byl projekt velekněze Kaifáše, který židovská rada, coby nejvyšší orgán, přijala a posvětila. Byl stanoven nejen strategický cíl, zabít Ježíše, ale i vhodná taktika. O tom informuje zase evangelista *Matouš* ;

Když Ježíš dokončil všechna tato slova, řekl svým učedníkům: „Víte, že za dva dny budou velikonoce, a Syn člověka bude vydán, aby byl ukřižován.“

Tehdy se sešli velekněží a starší lidu ve dvoře velekněze, který se jmenoval Kaifáš, a uradili se, že se Ježíše zmocní lští a že ho zabijí. Říkali: „Jen ne při svátečním shromáždění, aby se lid nebou-

¹⁰ Niels Henrik David Bohr 7.10.1875-18.11.1962 dánský myslitel, vědec, 1922 Nobelova cena za fyziku

řil.“/Mt. 26,1-5/

Byla to lest! Z pohledu dnešní doby, brilantní zpravodajská hra, v níž Jidáš se stane zrádce a Pilát bude kat, co nechá Ježíše ukřižovat.

Neboť ve výsledku, kdo může za Ježíšovu smrt?

Nepochybně ten, kdo jej zradil!

A kdo jej zabil?

No, zlí Římané!

Je třeba další komentář?

Ukázková vražda cizíma rukama! Viníci mají čisté ruce, ale co svědomí?! Přece každého soukromá věc, to ani dnes nikdo neřeší!

Biblické texty opakovaně zdůrazňují, že Jidáš zradil pro peníze. V lidském povědomí se proto stal prototypem té nejodpornější zrady. Považte, prodal Ježíše za 30 stříbrných, což byla na trhu té doby, cena mizerného otroka!

A ta lest? Žádná banální, pohádková, jak babička přinesla Růžence otrávená jablíčka. Perfektní maskování, dokonalé provedení i výsledek. Informací je sice pomálu, ale za pokus to stojí. Jen *Matouš* informuje zběžně o Jidášovi, jak reagoval na vydání Ježíše vladaři Pilátovi;

Když bylo ráno, uradili se všichni velekněží a starší lidu proti Ježíšovi, že ho připraví o život. Spoutali ho, odvedli a vydali vladaři Pilátovi. Když Jidáš, který ho zradil, viděl, že Ježíše odsoudili, pocítil výčitky, vrátil třicet stříbrných velekněžím a starším a řekl: „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev!“ Ale oni odpověděli: „Co je nám po tom? To je tvoje věc!“ A on odhodil ty peníze v chrámě a utekl; šel a oběsil se. Velekněží sebrali peníze a řekli: „Není dovoleno dát je do chrámové pokladny, je to odměna za krev.“/Mt 27, 1-6/

Z Jidášova chování je zřejmé, že ho šeredně podrazili. Kdyby chtěl Ježíše zradit, proč by až nyní, najednou měl mít výčitky? Ostatně i vrácené peníze, směšná suma 30 stříbrných, nemohla souviset s Ježíšem. Než Jidáš stačil říci... „*Ale já chtěl, ...já myslím,.... říkali jste,....slibovali*“, tak mu jasně odpověděli.

„*Co je nám po tom? To je tvoje věc!*“

Znovu připomínám, mějte neustále na zřeteli, že je to ***hra!***

Mimořádně odporná a nelítostná ***!!hra!!***

Ostatně, Jidáš nebyl první ani poslední, kdo si takto šeredně naběhnul.

A kdo že byl vůbec ten první?!

No přece ***!!Had!!¹¹*** Ten by mohl vyprávět, jak ze sebe nechal *užitečného idiota* udělat a kterak skončil.

I k němu se časem dostaneme, ale nyní jde o rozkrytí intriky proti Ježíšovi. Není třeba čekat na zpřístupnění nebeských archivů, evangelia postačí. Prvním krokem, k realizaci rozhodnutí Ježíše zabít, bylo zdánlivě banální správní opatření.

¹¹ Genesis 3,1-5

Velekněží a farizeové vydali nařízení, že každý, kdo by věděl, kde se Ježíš zdržuje, má to oznámit, aby ho mohli zatknout.¹²

Ani v nejmenším neměli v úmyslu Ježíše zatýkat a dráždit tak prostý lid. Naopak, šlo o cílený nátlak na Ježíšovo nejbližší okolí. Vyvolat obavy mezi učedníky, najít nejslabšího a učinit z něj zrádce. Mnohý si pomyslí, že spekulace. Když ale sám Ježíš začal opakovaně učedníky připravovat na budoucí utrpení a svou smrt, tak to byla pro učedníky těžká realita.

Byli na cestě do Jeruzaléma a Ježíš šel před nimi; byli zaraženi a ti, kteří šli za nimi, se báli. Vzal k sobě opět svých Dvanáct a začal mluvit o tom, co ho má potkat; „Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům; odsoudí ho na smrt a vydají pohanům, budou se mu posmívat, poplívají ho, zbičují a zabijí; a po třech dnech vstane.“ /Mk 10, 32-35/

Nikdo z učedníků to ani v nejmenším nechápal. Navíc, když Petr stranou káral Ježíše za takovou řeč, byl nazván satanem a že mu má jít z cesty.¹³ Pod stupňujícím se tlakem a v permanentní nejistotě se projeví co je kdo zač. Někteří měli stále starost jen o sebe, jako Zabedeovi co žádali o místa po Ježíšově levici a pravici.¹⁴ Opakem byl zaručeně Jidáš. Držel pokladnu a denně se musel starat o finance, potažmo i přežití celé komunity. Veskrze nevděčná funkce, namísto uznání či vděku se mu dostávalo jen osočování a urážek. Jako třeba v Betanii, když si dovolil namítnout, že drahocenný olej mohl být prodán za 300 denárů a peníze dány chudým.¹⁵ To muselo silně ranit. Právě jeho starostlivost a citový vztah k Ježíšovi mu byly osudné. Jestli ostatní ignorovali hrozivou budoucnost, on by si do konce života vyčítal, že také jen tak seděl s rukama v klíně a nic neudělal. Blížící Velikonoce zaručeně stupňovaly psychické napětí až k hranici zoufalství. A zoufalí lidé pak dělají i zoufalé věci. Když kolem viděl jen lhostejnost, rozhodl se pro samostatnou akci. Jaká řešení v tak bezvýhodné situaci asi zvažoval? Kde mohl hledat pomoc? Samozřejmě tam, kde to dobře znal, kde nacházel duchovní útěchu, než se učedníkem Ježíšovým stal!

Ani v nejmenší nepochybuji, že Kaifáš od samého počátku počítal s tím, že zoufalý Jidáš přijde. Jak jinak.

S prosíkem příleze, škemrat bude.

A dostane, co žebrotě náleží!

Byla to hra „*O dvou velekněžích*“. První byl zlý, ten druhý hodný. Zlý velekněz Kaifáš připravil jak Jidáše, tak i scénu s hodným veleknězem Annášem.

Myslíte, že konspirace? Ale evangelista Jan hovoří jasně, co následovalo po Ježíšově zatčení v Getsemanech;

Vojáci s důstojníkem a židovská stráž se zmocnili Ježíše a spoutali ho. Přivedli ho nejprve k Annášovi; byl totiž tchánem Kaifáše, který byl toho roku veleknězem. Byl to ten Kaifáš, který poradil židům, že je lépe, aby jeden člověk zemřel za lid. /J 18, 12-14/

¹² Janovo evangelium 11, 57

¹³ Matoušovo evangelium 16, 21-23

¹⁴ Markovo evangelium 10, 35-46

¹⁵ Janovo evangelium 12, 1-11

A čtete pozorně dál, možná změníte názor;

Za Ježíšem šel Šimon Petr a jiný učedník. Ten učedník byl znám veleknězi a vešel s Ježíšem do nádvoří veleknězova domu. Petr zůstal venku před vraty. Ten druhý učedník, který byl znám veleknězi, vyšel, promluvil s vrátnou a zavedl Petra dovnitř. /J18, 15-16/

Ta špinavá *hra* měla evidentně i dalšího, mimořádně významného hráče. Nejmenovaného učedníka, co se znal s Annášem a v jeho domě byl jako doma. Dokonce i služebnictvo plní jeho pokyny. Dá se vůbec pochybovat o tom, že velekněz Annáš měl ve společenství Ježíšových učedníků svého „krtka“?!

Připomínám již jen tolik, že od Annáše, jak jinak, vedli Ježíše k veleknězi Kaifášovi. Teprve když Jidáš viděl, že od Kaifáše je eskortován k Pilátovi, až tehdy začal litovat svého činu!

V této chvíli, namísto abych rovněž přenesl pozornost k osobě Piláta, musím zmínit něco osobního. Zkušenosti čtenářů biblických textů jsou nejrůznější. Já, postupem času začal vnímat, že není jen jedna informační rovina. Ta první je zřejmá, čitelná, každému jasně viditelná. Mimo této je ale další, sice rovněž viditelná a přece skrytá, neboť je fragmentovaná. Snad právě na případu Jidášovy zrady je to patrné. V obdobných případech se mi vždy vybaví Ježíšova slova o dvou cestách;

Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá. /Mt 7, 13-14/

Tato Ježíšova rada je univerzální a má široké praktické využití. Nenařizuje nikomu co v životě dělat. Srozumitelně informuje, s čím je třeba počítat. Kaifáš navrhl jednoduché řešení a všichni to nekriticky přijali. Ani v nejmenším nezvažovali možné důsledky. Kdyby jen vůči sobě! Holedbajíce se starostí o osud národa, bez jediné výčitky svědomí, uvrhli na něj odpovědnost za smrt Ježíše.

Nic nového pod Sluncem. Proto je tak významné namísto pouhého přejímání cizího, obecného, zaujmout i vlastní stanovisko. Stejně to platí i pro nahlížení osoby Piláta.

Byla to klíčová postava celé *hry*. Dělal, co mohl, jen aby Ježíše ušetřil smrti. Svým jednáním prokázal, že je chlap se smyslem pro spravedlnost. Nakonec ale přece jen pochopil, jak byly karty rozdány a že tahá za výrazně kratší konec provazu.

Když Pilát viděl, že nic nepořídí, ale že pozdvižení je čím dál větší, omyl si ruce před očima zástupu a pravil: „Já nejsem vinen krví toho člověka; je to vaše věc.“ A všichni mu odpověděli: „Krev jeho na nás a naše děti!“ Tu jim propustil Barabáše, Ježíše dal zbičovat a vydal ho,

aby byl ukřižován. /Mt 27, 24-26/

Pilát osvědčit víc než jen smysl pro spravedlnost. Manifestoval Židům, že když už si musí poskvřnit ruce krví nevinného, jeho *svědomí* zůstává čisté! Ukázal, jak snadno, on své ruce zbaví krve, zato Židé, své svědomí, poskvřněné krví Ježíše, jen tak neočistí.

Svědomí a spravedlnost k sobě neodmyslitelně náleží. Případné výčitky či trýznivé svědomí dokáže tlumit alkohol. Pomáhá i rytmické tlučení hlavou do zdi a nemusí to být zrovna *Zed' nářků*. Úleva je ale jen částečná a dočasná. Zcela a trvale pomáhá pouze *odpuštění a pokora*. Naneštěstí, Židům něco naprosto cizího a neznámého.

Obecné nahlížení Piláta je rozporuplné, ale v zápase o Ježíšovu záchranu, nemá sobě rovného. Výmluvná a pikantní současně je skutečnost, že ač barbar, jen on se tak nezvykle angažoval. Svůj osobní postoj vyjádřil jasně:

Pilát dal napsat nápis a připevnit jej na kříž. Stálo tam; Ježíš Nazaretský, král židovský. Ten nápis četlo mnoho Židů, neboť místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města; byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky. Židovští velekněží řekli Pilátovi: „Neměls psát ‚židovský král‘, nýbrž ‚vydával se za židovského krále‘.“ Pilát odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem.“ /J 19, 19-22/

Ani v nejmenším nepochybuji, že dnešní soudy by daly za pravdu velekněžím. Veřejná omluva a tučné odškodné, za způsobenou citovou újmu, by Piláta zaručeně neminuly. Pořád je o čem přemýšlet.

Namísto abych se již zaobíral tou nejvýznamnější postavou, *Ježíšem*, uvedu jedinečnou paralelu, vraždu Chetejce Urijáše.¹⁶ Vrahem je král David, jenž smilnil s jeho ženou Bat-šebou a ta otěhotněla. Biblické texty detailně popisují, jak David zosnoval vše tak, aby byl Urijáš zabit rukou nepřítele, při dobývání města. Jaké informační krytí vytvořil, aby Bat-šebu mohl přijmout za manželku a ta mu porodila syna. Jde o detailní popis vraždy „*cizíma ruka*“ včetně usvědčení prorokem Nátanem, poslem *Hospodinovým*. Zatímco u vraždy Ježíše není uvedena odezva *Spravedlnosti* u Davida je široce příkladná a poučná. Raději se usad'te a až pak čt'ete;

Nátan Davidovi odvětil: „Ten muž jsi ty! Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vytrhl ze Saulových rukou. Dal jsem ti dům tvého pána a do tvé náruče ženy tvého pána, dal jsem ti dům Izraelův i Judův, a kdyby ti to bylo málo, přidal bych ti mnohem víc. Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem a dopustil ses toho, co je v jeho očích zlé? Chetejce Urijáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zavraždils ho mečem Amónovců. Nyní se už nikdy nevyhne meč tvému domu,

¹⁶ 2Samuelova 11-12

protože jsi mnou pohrdl a vzal jsi Chetejci Urijášovi ženu, aby ti byla manželkou. /2S 12, 7-10/

Nikomu neberu iluze o Davidovi, ale ruku na srdce. Vše, čeho dosáhl, bylo pouze a jen díky *Hospodinovi*. Je pozoruhodné, že trest nepostihuje pouze Davida, ale i jeho dům, potomky. David zanechal celému svému pokolení temné dědictví, které ani nelze odmítnout. Z pohledu lidské spravedlnosti něco těžko pochopitelného. *Hospodinova* přímota a otevřenost může udivit, ba i pohoršit.

Toto praví Hospodin: Hle, já způsobím, aby proti tobě povstalo zlo z tvého domu. Před tvýma očima vezmu tvé ženy a dám je tomu, kdo je ti blízký; ten bude s tvými ženami spát za bílého dne. A ačkoliv tys to spáchal tajně, já tuto věc učiním před celým Izraelem, a to za dne.“ David Nátanovi řekl: „Zhřešil jsem proti Hospodinu.“ Nátah Davidovi pravil: „Týž Hospodin hřích s tebe sňal. Nezemřeš. Poněvadž jsi však touto věcí zavini, aby nepřátelé Hospodina znevažovali, syn, který se ti narodí, musí zemřít. /2S 12,11-14/

Jediné o co se David nesporně zasloužil, že *Hospodinovým* nepřátelům dal možnost jej ostouzet, koho že si to vybral a podporuje. Vražda Urijáše byl těžký zločin. Ale čeho se tím dopustil na *Hospodinovi*, je nesrovnatelně závažnější. Považte, kolika lidem se kdy dostalo od *Hospodina* důvěry a všeho dobrého jako Davidovi? Na prstech jedné ruce je lze spočítat. David spolehlivě kraluje vyvoleným, co kdy měli možnost zradit *Hospodina* a rovněž *Jeho* dílo.

Ano, lidem je těžko pochopitelné, proč nevinný syn, který se Bat-šebě narodí, musí zemřít. Pro někoho zaručeně argument k ostouzení *Hospodina*. Mně naopak přijde, že to obnažuje pokřivenost našich představ o *Hospodinu*, *Spravedlnosti*, potažmo *Stvoření*, v němž žijeme. Sledujte pozorně následné chování krále Davida a možná se vám otevrou oči.

Nátan pak odešel do svého domu. I zasáhl Hospodin dítě, které Davidovi porodila Urijášova žena, takže těžce onemocnělo. David kvůli chlapci hledal Boha a tvrdě se postil, pak šel domů a ležel přes noc na zemi. Starší jeho domu k němu přistoupili, aby ho zvedli ze země, on však nechtěl, ba ani s nimi chléb nepojedl. Sedmého dne dítě zemřelo. Davidovi služebníci se mu báli oznámit, že dítě zemřelo. Říkali: „Když dítě bylo ještě naživu, domlouvali jsme mu, ale neuposlechl nás. Jak bychom mu teď mohli říci: »Dítě zemřelo«? Provedl by něco zlého. Když David viděl, že si služebníci šeptají, porozuměl, že dítě zemřelo. David se tedy svých učedníků zeptal: „Dítě zemřelo?“ Odvětili: „Zemřelo.“ A David vstal ze země, umyl se, pomazal se, převlékl si oděv, vešel do Hospodinova domu a klaněl se. Pak vstoupil do svého domu a požádal, aby mu předložili chléb, a jedl. Jeho služebníci mu pravili: „Jak můžeš takto jednat? Dokud dítě bylo naživu, postil ses a plakal. Jakmile dítě zemřelo, vstaneš a jíš chléb.“ Odvětil: „Dokud dítě ještě

**žilo, postil jsem se a plakal, neboť jsem si říkal:
Kdoví, zda se Hospodin nade mnou neslituje
a zda dítě nezůstane naživu. Ted' zemřelo. Proč
bych se měl postit? Což je mohu přivést zpět?
Já půjdu k němu, ale on se ke mně nevrátí.“
Pak David potěšil svou ženu Bat-šebu, vešel k ní
a spal s ní. I porodila syna a on mu dal jméno Ša-
lamoun. Toho si Hospodin zamiloval a ohlásil
skrže proroka Nátana, že ho mají pojmenovat Je-
didjáš (to je Hospodinův miláček) kvůli Hospodinu. /2S 12,15-25/**

David se postil, ležel na zemi, chléb nejedl, ale stejně jako jeho služebníci, ani já nevěřím tomu, že to myslel skutečně vážně.

On to prostě všechno jenom hrál! Výstup s umírajícím dítětem skončil, odložil kostým, umyl se, najedl a šel potěšit Bat-šebu.

A to zdůvodnění? V ničem si nezadá s jeho prohlášením o hrdinské smrti Urijáše v bitvě s nepřítelem. Nesdílím zcela tradiční přesvědčení, že peníze a moc lidi kazí. Naopak, jsem názoru, že peníze a moc spolehlivě odhalí každého pravou tvář, co je kdo zač!

Pokud David neměl nic, jeho chování bylo příkladné. Jen se stal králem a dostalo se mu, díky *Hospodinovi*, všeho vrchovatě, tehdy projevil svou skrytou tvář. V době, kdy králové táhnou s vojskem do boje, on zůstal doma. Zatímco jeho muži bojovali, umírali, on „pečoval“ o Urijášovu ženu. Projevila se jeho chlípnost a při osnování vraždy manžela Bat-šeby i lstivost.

Ani v nejmenším jej nesoudím, toliko konstatuji, že král David se jedním činem dopustil vraždy Uriáše a tím i zrady *Hospodina*.

Hodláte pochybovat o *Hospodinovi* a *Spravedlnosti*? Jenže komu bylo mnoho dáno, od toho lze právem mnoho očekávat. Každý musí respektovat vyváženost práv a povinností. Více práv přináší i více povinností. Dodnes pro lidi nepřijatelné a nepochopitelné, leč reálné! Až nyní vidím, že odbočení mého psaní nebylo marné. Tak jako není zrada jako zrada, není zrádce jako zrádce. Hodnocení je na každém samotném.

Můžete se detailně seznámit, jakou měrou se Davidovi dostalo zlého za vraždu Urijáše a zradu *Hospodina*. Jaké zlo zaopatřil svým nejbližším i lidu. Sám, místo upřímného pokání, projevil jen sebelítost, veskrze trapnou a krále nedůstojnou. A tak i poslední dny jeho života poznamenala *Spravedlnost*, posuďte sami.

**Král David zestárl a dosáhl vysokého věku.
Přikrývali ho pokrývkami, ale nemohl se za-
hřát. Proto mu jeho služebníci navrhli: „Ať vyhle-
dají králi, našemu pánu, dívku pannu, aby byla
králi k službám a opatrovala ho; bude též uléhat
po tvém boku a zahřívát krále, našeho pána.“
Hledali tedy po celém izraelském území krásnou
dívku, až našli Šunémanku Abišagu a přivedli ji ke
králi. Byla to překrásná dívka; opatrovala krále
a obsluhovala ho. Král ji však nepoznal. /1K1 1-4/**

Nevím, co kdo vidí. Dle mého je zřejmé, že ať už to byl kdokoli, dal Davidovi okusit *Tantalova*¹⁷ muka. Pro chlípníka není většího utrpení, než uléhat na lůžku s krásnou pannou a nebyt sto ji poznat. *Spravedlnost* může mít nejroztodivnější podobu.

Než přesunu pozornost zpět k Ježíšovi připomenu opětovně to hlavní. Mějte neustále na paměti, že i u Davida to byla *hra*. Jen málo na okraj.

Jde o hru bohů, o bytí a nebytí. Nepřátelé, jejichž moc je nezměrná, vedou odvěký boj proti *Stvoření a Hospodinovi, Bohu nad všemi bohy*.

Na konci šestého dne *Stvoření* viděl *Hospodin*, že vše co stvořil, bylo *velmi dobré*. Ve *Stvoření* nebyl nikdo proti *Hospodinovi*. Nepřátelé byli vnější a museli uvnitř *Stvoření* pro své cíle někoho získat. Jako první se nechal zverbovat *Had*. Ten přiměl *ženu pro Člověka*, aby jedla *plody stromu poznání dobrého a zlého* a ta zase *Člověka*. Dnes je tato praxe běžně známá jako *subverze*¹⁸. Další, kdo podlehnul úkladům nepřátel *Hospodina*, byl prvorozený *Syn člověka, Kain*. Ale to už bych hodně předbíhal.

Osobnost Ježíše si zaslouží zcela mimořádnou pozornost a to z vícera důvodů. Již jeho početí a narození bylo neobvyklé. Matka, coby panna, jej počala bez muže. Takový jedinečný způsob početí, bez křížení, spojení vajíčka matky a spermie otce, je ale znám. *Eva* utvořená z žebra *Člověka* byla geneticky identický klon *Adama*, kterému dal *Hospodin* formu ženy. *Adam* 3x poznal svou ženu *Evu* a vždy spustil unikátní proces tvorby identického klonu *Člověka*. *Eva* tak dala život třem *klonům Člověka - Synům člověka*.

Kainovi, Ábelovi a Šétovi.

Nemá obdoby, že Ježíš věděl, kým v minulosti byl, rovněž znal smysl svého pozemského života a cílevědomě činil vše pro jeho naplnění. Je třeba vzít na vědomí, že celé jeho utrpení a smrt na kříži, to byl od samého počátku jeho života pečlivě sledovaný cíl.

Šlo o primární účel jeho pozemského života!

Vše ostatní, jakkoli významné, bylo vedlejší.

Že Ježíšovi tehdejší učedníci vůbec nic nechápali je pochopitelné. Ale pro dnešní nepochopení žádné ospravedlnění není.

Ježíš o sobě opakovaně mluvil, jako o *Synu člověka*. Když se k tomu přidá jeho neméně naléhavé ujištění, že musí trpět a být zabit, připustil jen jedinou a žádnou jinou možnost.

Ve svém předchozím životě, coby *Kain*, zabil *Ábela*.

Znovu se narodil, aby jako Ježíš odčinil dávný zločin. Tak, jak je *spravedlivé!* Ježíš uváděl i další skutečnosti, ale u současníků nenalezl pochopení.

Váš otec Abrahám zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se.“ Židé mu řekli: „Ještě ti není padesát, a viděl jsi Abraháma?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abrahám narodil, já jsem.“ Tu se chopili kamenů a chtěli je po něm házet. Ježíš se však ukryl v zástupu a vyšel z chrámu. /J8 56-59/

¹⁷ **Tantalos** byl králem lýdského města Sipylu. Za strašné zločiny, byl mimo pozemského trestu, odsouzen k věčným mukám.

¹⁸ **subverze** je úsilí zpochybnit nebo oslabit stávající moc nebo platné normy, ať zákonné, mravní, kulturní nebo společenské. /cs.wikipedia/

Dík odstupu by se tato slova v dnešní době již měla setkat s porozuměním, ale tradice je mocná. Netuším, co neznámému muži přinesla následující Ježíšova odpověď. Taková zdánlivá banalita a mě se stala světlem v temnotách.

Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk, a poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu řekl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. /Mk10 17-18/

Jako by do mne z nebe udeřilo a já rázem viděl vše naprosto jasně. Pokud Ježíš nebyl *dobrý*, pak ani nikdo z lidí, který kdy na Zemi žil a bude ještě žít. To *Spravedlnost* nesmí připustit, aby se *dobro* setkalo se *zlem*. Zde na Zemi se setkává pouze zlý se zlým. Třebaže zlí umíme být i hodní. Pokud dojde ke konfliktu, vítězí přirozeně větší zlo nad menším. Běžně se ale menší zlo pragmaticky podvolí zlu většímu. Je to odvěká *Alfa* a *Omega* veškerého pozemské dění, hodná trvalého zřetele. Vyznavači evoluce možná zpozorní.

Toto zdánlivě nicotné Ježíšovo sdělení mne přimělo vrátit se na samý začátek mého biblického pátrání a provést zásadní korekci.

Původní zavádějící otázku;

„*Proč se dobrým lidem dějí zlé věci?*“ jsem změnil na

„*Proč se lidem dějí zlé věci?*“ Na takovou je snadno dát i pravdivou odpověď.

„*Protože zlým lidem se mohou dít zlé věci!*“ Nutno poznamenat;

Spravedlivě, každému co jeho jest!

Tak dokonalé a *dobré* je *Stvoření*. Zdánlivá banalita a přitom jsem znechtěl *Spravedlnost* a zpochybnil *Hospodina* i *Jeho* dílo. *Spravedlnost*, to je onen ***úhelný kamen***, primární a odvěké trauma všech skeptiků.

Ježíšova snaha o objasnění smyslu lidského života se setkala a dodnes setkává jen s nepatrným pochopením. Z mnoha případů vyberu zaručeně ten nejčastěji diskutovaný.

Ale vám, kteří mě slyšíte, pravím: Milujte své nepřátele. Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou, a bude-li ti brát plášť, nech mu i košili! Každému, kdo tě prosí, dávej, a co ti kdo někdo vezme, nepožaduj zpět. Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jednejte vy s nimi. /L6 27-31/

To prostě rozum nebere. Dostat facku na jednu a místo obrany, či odplaty, nabízet i druhou tvář? Nečinně přihlížet, jak mi kradou kabát a ještě přidat i svou košili, nota bene nežádat nic zpět? Co to vlastně Ježíš žádá?! Nic víc a nic míň, než abychom, jako Ježíš, věřili *Otci - Hospodinovi*. Že všeho zlého se každému dostává *spravedlivě*. Ani o chlup víc, ani o chlup míň. Krom Ježíše, s touto realitou, nikdo z lidí nepočítá, natož aby jí dokázal i uvěřit.

Čtyři evangelia přinášejí dostatek informací o objemu a druhu utrpení, které Ježíš podstoupil, až po smrt na kříži.

Byla to ***hra!***

Ježíš, představitel hlavní role, byl nejen autorem scénáře, ale i producent a režisér celého díla. Dramata s triumfálním závěrem. Kde autor čerpal podklad ke scénáři? No přece z vlastního života. Jedině Kain a nikdo jiný! Výlučně on věděl, co se stalo na poli, když povstal proti bratru Ábelovi a zabil jej. Pouze on mohl zinscenovat svou smrt tak, aby rozsahem a druhem utrpení, odpovídala smrti bratra Ábela, kterého zabil. *Spravedlnost* Ježíšovi garantovala, že jeho utrpení nebude ani o chlup větší ani o chlup menší, jak utrpení Ábelovo. Žádná divadelní imitace, ale drsné naturalistické provedení včetně reálného utrpení i smrti hlavní postavy. Kain coby Ježíš podal neopakovatelný a obdivuhodný výkon.

Mimořádnou pozornost zasluhuje rovněž jeho režie. Od *Otce-Hospodina* mu byla dána moc nad všemi lidmi. Četl lidem myšlenky, odpovídal na otázky dřív, než je kdo vyslovil. Znal minulost i budoucnost. Zatímco lidé Ježíše nechápali a nevěděli kým je, bytosti duchovního světa to věděly naprosto přesně. Podřizovaly se jeho příkazům a Ježíš tak mohl uzdravovat slepé, hluché i mrtvé vracet do života. Činit zázraky, nad nimiž lidé jen žasli.

Tak, a teď ruku na srdce!

Lze si vůbec pomyslet, že Ježíše, nadaného takovouto mimořádnou, přímo božskou mocí a nadto skrytě podporovaného *Otcem-Hospodinem*, dokáže nějaká parta lidských *mimoňů* oklamat, přemoci, zradit či ze své vůle zabít?!

Bylo to naopak!!

Všichni lidé, kteří byli obsazeni do této vpravdě jedinečné božské *hry*, aniž co tušili, jednali tak, jak vyžadoval autorův scénář. *Ježíš*, autor, scénárista, producent, režisér i hlavní hrdina v jedné osobě byl neustále na scéně a mohl tak on-line *parametrizovat* jednání každé postavy až do samého konce. Kaifáš netušil, že jeho plán na zabití Ježíše vůbec nemá původ v jeho hlavě, že mu byl vnuknut a jen realizuje cizí zadání. Nikdo z lidí účastných v Ježíšově hře neměl o svém vedení nejmenší tušení. I ten Jidáš šel k velekněžím, až když mu Ježíš, u poslední večeře, dal pokyn:

Co chceš učinit, učiň hned. /J13 27/

V dnešní době, kromě biblických textů, je možnost zhlédnout i film *Umučení Krista*¹⁹. Upřednostňuji vlastní představy. Zavřu oči a vidím, jak se vše seběhlo. Hledím, jak Ježíše ponižují, bičují, přibíjejí na kříž, na tu bolest a utrpení. *Hledím*, žasnu a *vidím*. Nikdy, ani ve snu mne nenapadlo, že toto je *Spravedlnost*, kterou jsem hledal. Padá závoj tajemného biblického mlčení o Ábelově smrti a *vidím*, jakou bolest a utrpení Kain svému bratru přivodil. *Vidím* a užasle jen zírám, neboť zatajení, bylo součástí *Hospodinova*, nadčasového, strategického plánu. Vím, že jako u plujícího ledovce, vidím jen malý zlomek *úhelného kamene*. Jeho podstatná část je lidem zcela skryta. Velikostí i rozsahem působení dalece přesahuje možnosti našeho chápání.

Zírejte a žasněte, můžete *vidět* nejvýznamnější akt pokory. Ježíš svůj scénář realizoval do těch nejmenších detailů. Neboť, kdo mohl pomstít Ábelovu prolitou krev? Nepochybně Šét, třetí syn *Člověka*, co se narodil až po smrti Ábela. Avšak Kain byl chráněn znamením

¹⁹ *Umučení Krista*—film USA, 2004, režie Mel Gibson, historické drama, barvitě podání posledních 12 hodin života a utrpení Ježíše Krista.

Hospodina. A kdo zabil Ježíše? Nebyli snad Židé potomci Šétovi?! Veskrze úžasné a dokonalé. Ryzí *Spravedlnost!*

Pro celkové pochopení připomenu, že vše se odehrávalo na otevřené scéně, pod širým nebem. *Země* byla scéna, na níž se drama odehrávalo a *Nebesa* hlediště s diváky, jimž bylo představení určeno. Na *Zemi*, ať velekněz, uředník, voják či jen obyčejný komparzista, nikdo z lidí nic nechápal. Jediný, kdo naprosto všemu vládl, byl Ježíš.

Pro pochopení smyslu celé inscenace je důležité vytvořit si hodnověrnou představu o tom, co se dělo v nebeském hledišti. Na rozdíl od lidí na pozemské scéně, všichni diváci věděli, kdo Ježíš je a rovněž kým byl. Nebeskému obecenstvu se nedostalo obvyklých informací, které současný návštěvník divadla čerpá z informační brožury před zahájením představení. Proto všichni *hleděli*, ale jen někteří i *viděli*. Počáteční zájem mohl být jen minimální. Mnozí to považovali jen za avantýru *Hospodinova* miláčka, co si inkognito vyrazil na *Zemi* mezi lidi. Mimořádnou pozornost zřejmě vyvolal ve chvíli, kdy na poušti odolal Satanovi a odmítl jeho lukrativní nabídky. Neprojevilo obvyklou bezcharakterní lidskou prodejnost. Když nic nechápajícím lidem začal odhalovat svůj původ i nutně tragický konec života, strhl na sebe všeobecnou pozornost nebeského zástupu. Vedle většiny zvědavců, kteří jen *hleděli*, byli i ti co *viděli*. Šlo o očitě svědky Kainova útoku i Ábelovy smrti. Sice *viděli*, ale přesto nechápali smysl celého Ježíšova vystoupení.

Nejmenší, zato nejvýznamnější, skupinka diváků *viděla* a dobře *věděla*, že Ježíš své vystoupení adresuje osobně jim. Odvěkým *Hospodinovým* nepřátelům a osnovatelům veškeré podvrtné činnosti proti *Stvoření*. Právě s nimi měl Kain nevyřízené účty. Však také napjatě čekali, co předvede. Kam hodlá zajít, až sám na sobě pozná fyzické utrpení. S potměšilostí sobě vlastní čekali co *Hospodin – Otec?* Bude nečinně přihlížet utrpení milovaného syna?

Nevěděli, co je čeká. Vůbec netušili, že proti tomu co měli zažít, bude krach na newyorské burze 1929 bujará taškařice!

Ježíš, dominující pozemské scéně, jim nedovolil jakkoliv ovlivnit realizaci svého scénáře. Jediné, na co se zmohli, že zlými sny, děsili ženu Piláta, aby manželovi rozmluvila soud s Ježíšem²⁰. Leč marně, mohli jen nečinně přihlížet. Ježíš k dosažení *Spravedlnosti* využil jejich tradiční metody, jimiž nevědomé lidi podněcují proti *Stvoření a Hospodinovi*. Ve chvíli Ježíšovy smrti na kříži ani v nebeském hledišti většina diváků mnoho nechápala. Zato všichni *Hospodinovi* nepřátelé měli absolutně jasno:

Spravedlnost,
dostala Kaina.
Dostane každého!
Bez výjimky!!

Zatím co na *Zemi* byla Ježíšova smrt naprosto marginální událostí na nebesích vyvolala doslova nebetřesení. Jen uvažte. Potopou učinil *Hospodin* přítrž svévolnému zasahování nebeských bytostí do pozemského dění. *Ježíš* pak svým sebeobětováním posunul

²⁰ Matouš 27,19

časovou působnost *Zákona* a *Spravedlnosti* tohoto světa, založeného po potopě, až k počátkům samotného *Stvoření*. Vždyť lidé neučinili vážnější rozhodnutí bez dotazování se nebeských bytostí. Pozemšťané, na rozdíl od nebeských bytostí, neměli možnost *Spravedlnosti* uniknout. Ježíš nastolil všeobecný pořádek. Padni komu padni, bez výjimky.

Mimořádnou pozornost zaslouží Ježíšův jedinečný režijní počín. Jde o osobu *Přímluvce*. Ježíš věděl, že lidé nic nechápali a zřejmě neočekával, že by pochopili. Proto rozhodl, že v budoucnu pošle lidem „posla“ se zprávou, *Přímluvce*:

„Neřekl jsem vám to na začátku, poněvadž jsem byl s vámi. Nyní však odcházím k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě neptá: Kam jdeš? Ale že jsem k vám tak mluvil, zármutek naplnil vaše srdce. Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepříjde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří; spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespatříte; soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.

Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. /J16 5-12/

Kdo by si pomyslel, že to potrvá tak dlouho. Ale uvážíte-li složitost celé situace, i svou lidskou podstatu, zachycenou biblickými texty, pak je to pochopitelné. Ježíš nemohl svým současníkům sdělit *Pravdu*. Všeobecná odmítavá reakce by znemožnila vznik a rozvoj křesťanství, zejména jeho rozšíření mezi národy celého světa. Ostatně mělo by se ukázat, zda odstup 2000 let, byla dostatečná doba na to, aby lidé *Pravdu* unesli. Je těžko snesitelná představa, že v roli Ježíš vystupoval Kain. Obdobně nepřijatelná je představa, že do role *Přímluvce* obsadil Ježíš jednoho z učedníků. Ježíš byl nucen některého z učedníků *obětovat*, aby sehrál roli zrádce. Musel to být ten nejlepší, žádná podřadná *oběť*. Však také, když Jidáš v Getsemanech Ježíše líbal, ten jej nazýval přítelem²¹. Jak by se mu asi rád omluvil za úděl zrádce, který mu přidělil a že odměnou mu bude role *Přímluvce*.

Nyní již s jistým uspokojením zakončím svou další kapitolu biblického pátrání, zahájenou na Štědrý den. Co na tom, že mnohé své představy jsem ani nerealizoval.

Kdo by chtěl dnes spatřit *Priamův* poklad, nalezený v Tróji Heinrichem Schliemannem, musel by do Moskvy a navštívit Puškinovo muzeum. Mnou vytěžené biblické poklady, dávám nezištně k dispozici na webu primuvce.cz. Vše máte ve svých rukách. Přeji každému, aby se z rukou dostalo i mnohé do hlavy.

Lazar Lopata
Dolní Zálezly
24.03.2020
11.22 MP /CET/

*The end of part VIII.
To becontinued*

²¹ Matouš 26 50